

do služeb státu, země, kraje, obce, nebo veřejného fondu, nebo nějakého jejich podniku, jakož i do služeb soukromých drah za týchž pracovních podmínek, za jakých jsou přijímáni jiní zřízení téže kategorie služební a jehož služební požitky převyšují 6000 Kč ročně, má po dobu, po kterou má požitky z tohoto služebního poměru, nárok jenom, je-li aspoň z 50% neschopen k výdělku; v tom případě přísluší mu polovice důchodu, jenž by jinak podle tohoto zákona příslušel. Při tom platí o příjmu z tohoto služebního poměru obdobně ustanovení § 2 odst. 4 tohoto zákona.“ — V odstavci 4 § 2 se pak stanoví, že příjem válečného poškozence a osob uvedených v odst. 2, plynoucí z činnosti hospodářsky nesamostatné, započítává se pouze polovičkou.

Z těchto ustanovení je zjevno, že právní postavení osob uvedených v § 4 odst. 2. zákona zlepšuje se oproti ustanovení odst. 2 § 4 zákona č. 142/1920 jenom potud, že příjmová hranice pro nárok na 50% důchod při 50% neschopnosti k výdělku, jenž by válečnému poškozenci jinak podle zákona příslušel, se zvyšuje na 6000 Kč, a že z nároku na invalidní důchod nejsou více vylučováni váleční poškozenci s menší neschopností výdělkovou než 50%, nedosahují-li jejich služební příjmy, počítané podle zásad v tomto zákoně vytčených, příjmové hranice 6000 Kč.

(Nález Nejv. správ. soudu z 3. ledna 1927, č. 26938/26.)

K § 19 zákona č. 142/1920. — Zákon v tomto ustanovení žádá jen žití ve společné domácnosti s mužem; vládní nařízení č. 363/1922 sice žádá, aby poměr rovnal se fakticky manželství. Tím však má na mysli jen hospodářskou stránku, totiž takový poměr muže a ženy, ve kterém muž se stará o výživu své družky a jest lichý názor, že musí býti prokázána fysická mohoucnost konati povinnost manželskou.

(Nález Nejv. správ. soudu ze 14. ledna 1927, č. 419/27. — Srovnej též nález N. s. s. z 11. října 1926, č. 4075/26 v č. 1. Soc. Revue, roč. 1927, str. 105.)

K § 28 zákona č. 142/1920 a § 1 zákona č. 146/1923. — Dodatečná přihláška o přiznání důchodu. — Zemský úřad pro péči o válečné poškozence odmítl na základě zákona č. 146/1923 přihlášku o důchod vdovský, podanou dne 25. listopadu 1924 u ministerstva sociální péče, a limine jako opožděnou, z těchto důvodů:

Manžel stěžovatelčin zemřel dne 7. října 1922. Dle §u 1 cit. zákona skončila poslední lhůta k uplatnění nároku na důchod ve smyslu zákona čís. 142/1920, ve znění zákona č. 39/1922, dnem 31. prosince 1923. Poněvažž přihláška stěžovatelčina byla podána teprve 25. listopadu 1924, tedy po uplynutí lhůty stanovené v §u 1 zákona č. 146/1923, musela tato jako opožděná a limine býti odmítnuta.

Odvolání proti výměru zemského úřadu ministerstva soc. péče nevyhověno.

Stížnost proti rozhodnutí ministerstva zamítl Nejv. správ. soud jako bezdůvodnou, uváživ toto: Dle §u 28 zákona č. 142/20 jest nárok na důchod přihlásiti do jednoho roku od vzniku události nárok zakládající, vznikla-li událost ta po vyhlášení tohoto zákona. Událostí nárok zakládající bylo v tomto případě úmrtí váleč. poškozence dne 7. října 1922, měl tedy nárok přihlášen býti do 7. října 1923. Zákonem č. 146/1923 byla v §u 1 poskytnuta další lhůta do 31. prosince 1923 k přihlášce nároku vdov, sirotků a předků po osobách tam uvedených, které nebyly ještě uznány za invalidy. Lhůta tato je praeklusivní; nebyl-li nárok ani v této lhůtě přihlášen, zaniká dle odst. 3 § 28 zákona č. 142/20. Stěžovatelka přihlásila nárok na důchod teprve 25. listopadu 1924 a byla proto právem její přihláška odmítnuta jako opožděná. Ani zákon č. 142/20, ani zákon č. 146/23 nemá předpisu o přípustnosti navrácení v předešlý stav pro zmeškanou

lhůtu a nemají proto okolnosti, jež uvádí stěžovatelka na omluvu opožděného podání své přihlášky, žádného právního významu.

Námítka, že opožděné podání přihlášky bylo zaviněno úřadem, který manžela stěžovatelčina nepovolal včas k sociálně-lékařské prohlídce, je bezdůvodna, poněvadž dle §u 28 zákona č. 142/1920 má každý válečný poškozenec sám nárok svůj přihlásiti ve lhůtě zákonem stanovené, to jest, má se přihlásiti k sociálně-lékařské prohlídce; nemůže-li tak sám učiniti, má přihlášku podati jeho zmocněnec aneb zákonný zástupce.

(Nález Nejv. správ. soudu ze dne 14. ledna 1927, č. 420/27. —
Srovnej též nález N. s. s. z 11. května 1926, č. 9803/26 v Soc. Revui,
roč. 1926, str. 424.)

Poměry pracovní.

(Sděluje Dr. J. Kotek.)

Jde o smlouvu o dílo, nikoliv o smlouvu služební, měla-li býti obstarána doprava dřeva z lesa na stanici a odeslání drahou.

(Rozhod. Nejv. soudu ze dne 22. října 1924, I. 879.)

Jde o smlouvu o dílo, nikoliv o smlouvu služební, bylo-li umluveno dodávání denních hudebních produkcí pro určitou večerní dobu. Předmětem díla nemusí býti jen hmotné výrobky, nýbrž jakékoliv jiné výsledky činnosti podnikatelovy. Nezáleží na tom, že hudební produkce měly se po určitou dobu denně opakovati, neboť každodenní hudební produkce byla samostatným dílem, které vždy bylo zvlášť placeno.

(Rozhod. Nejv. soudu ze 7. října 1924, I. 778.)

Konal-li kdo služby blízkému příbuznému a slíbil-li mu tento za to odměnu v určité výši, jde o smlouvu námezdní, nikoliv darovací. Lhostejno, že slíbená odměna převyšuje přiměřenou mzdu.

(Rozhod. Nejv. soudu z 20. listopadu 1923, I. 1206.)

V případě smlouvy o práci podle § 1151 obč. zák. není povinnost klásti účet uložena zákonem ani pro objednatele, ani pro objednaného. Podle § 1151 obč. zák. je objednatel povinen zaplatiti mzdu určenou úmluvou stran, a není-li takové úmluvy, mzdu přiměřenou, kterou v případech pochybných určí soudce.

(Rozhod. Nejv. soudu ze 30. října 1923, II. 403, a z 12. října 1921, II. 154.)

Tím, že otčím přiměl svého pastorka k tomu, aby mukonal služby, ač chtěl službu nastoupiti jinde, byl založen služební poměr, třebaš nebyla umluvena mzda.

Je mylný názor, že služební smlouva mezi stranami nevznikne z toho důvodu, že při úmluvě o ní nebyly ujednány ani „nějaký čas“, ani výše mzdy, ani služební místo. Z § 1158. odstavec druhý obč. zák., plyne, že při služební smlouvě vyjednání nějakého času se nevyžaduje. Okolnost, že nebyla vyjednávána mzda, je s ohledem na § 1152 obč. zákona rovněž nerozhodna.

(Rozhod. Nejv. soudu z 21. března 1923, I. 376.)